

ADRIAN EBENS

SỰ MẪU NHIỆM
CỦA THẬP TỰ GIÁ

Adrian Ebens, 2024

Bản quyền © 2024, Adrian Ebens

Maranathamedia.com

Quyền tinh thần của tác giả đã được xác lập.

Mọi quyền được bảo lưu. Không phần nào của ấn phẩm này được phép sao chép nhằm mục đích thương mại, bao gồm việc truyền tải dưới bất kỳ hình thức hay phương tiện nào — điện tử, cơ học, photocopy, ghi âm hoặc các hình thức khác — mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của nhà xuất bản và chủ sở hữu bản quyền. Xin lưu ý rằng tác giả đã in đậm một số phần của các câu Kinh Thánh nhằm nhấn mạnh một ý tưởng cụ thể được rút ra từ những câu ấy.

Trừ khi có ghi chú khác, các trích dẫn Kinh Thánh được lấy từ King James Version. Bản quyền © 1996, 2004, 2015 bởi Tyndale House Foundation. Được sử dụng theo sự cho phép.

Các câu Kinh Thánh được ghi chú NKJV được trích từ New King James Version. Bản quyền © 1982 bởi Thomas Nelson, Inc. Được sử dụng theo sự cho phép.

Bản chép lại này cùng tất cả các ấn phẩm khác của Maranatha Media đều có sẵn trên trang web của chúng tôi tại maranathamedia.com. Để đặt thêm bản sao, vui lòng gửi email đến: adrian@maranathamedia.com

Lời cảm ơn đặc biệt đến Zane Gray và Peter Brandstater vì phần hồi của họ đối với bài thuyết trình này, điều đã thúc đẩy việc thực hiện bản chép lại này.

Bản chép lại này được:

- * Trình bày bởi Adrian Ebens
- * Chép lại và hiệu đính bởi Lorelle Ebens
- * Thiết kế bìa bởi Adrian Ebens
- * Ảnh bìa từ Shutterstock
- * Dàn trang cỡ chữ 10.5/14 Palatino Linotype

In tại Úc

BAN CHÉP LẠI TỪ PHẦN TRÌNH BÀY
CỦA ADRIAN EBENS VÀO NGÀY L
Ễ NGŨ TUẦN 28/5/2023

SỰ MẪU NHIỆM CỦA THẬP TỰ GIÁ

Mục sư Adrian: Lạy Cha, thật là vui mừng khi chúng con được cùng đến nơi này. Chúng con đến từ khắp nơi trên thế giới. Cảm ơn những người đã lái xe tới đây với chúng con; và chúng con cảm thấy thật vui mừng với sự hiện diện của mỗi người. Và đối với những người đang tham gia trực tuyến, ngồi xem trong phòng khách hoặc trong xe hơi hoặc bất kỳ nơi nào họ chọn để cùng tham gia với chúng tôi. Tôi nguyện cầu, Chúa Cha, Đức Thánh Linh che phủ từng người một. Và chúng ta là đại diện từ khắp thế giới nguyện sự che phủ của tình yêu Ngài vuran tới khắp nơi trên thế giới bởi vì niềm vui chúng con tìm được trong Ngài. Và thưa Cha, xin giúp chúng con nhìn lên một trong những câu chuyện trong Cựu Ước hầu cho chúng con nhìn qua sự hòa giải của Chúa Jêsus Christ. Và lạy Chúa Jêsus, khi chúng con nhìn vào gương mặt Ngài nguyện chúng con sẽ thấu hiểu ý nghĩa của những câu chuyện trong Cựu Ước. Con tạ ơn Ngài. Trong danh Đức Chúa Jêsus Christ, Amen!

Tôi xin được nói đến chương chín trong quyển sách At-one-ment để hiểu được câu chuyện này. Vào năm 2014 lúc đó thật ra tôi đang ở quê của ba tại Hà Lan. Và cái nhóm tôi đi cùng khi chúng tôi ở Jutta, là nhà của một vị lãnh đạo người Đức và cô ấy cho tôi cuốn sách Light on the Dark Side of God. Narelle và Tony đã chia sẻ rất nhiều ở Úc trong suốt nhiều năm nhưng

tôi thật sự chưa bao giờ đọc sách Light on the Dark Side of God. Và khi tôi ở quê của ba tôi và tôi đọc sách này, thật ngạc nhiên những lời đó kích thích tôi và tôi không bao giờ suy nghĩ về điều này trước đây. **Đức Chúa Jêsus trên đất để hoàn thành sự khai thị của Chúa Cha.** Nó như là, “Tất nhiên, tất nhiên!”. Điều này phải là sự thật. Nó thật sự là một khai thị với tôi. Và khi đó tôi suy nghĩ, vâng nhưng còn trận lụt thì sao? Điều này là gì? Điều đó là gì? Điều này là gì? Điều gì? Tất cả những câu chuyện đó bắt đầu đến với tâm trí tôi. Nhưng tôi biết nó phải thật.

Và thế là tôi chờ đợi tới Lễ đền tạ năm 2015, hơn một năm sau, trước khi tôi bắt đầu mạo hiểm. Bởi vì tôi biết một khi tôi bắt đầu nói công khai về Chúa không phải Đấng hung bạo, tất cả các thế lực sẽ tấn công tôi và tôi sẽ vào cái hành lang chật hẹp với rất nhiều người cầm dao, cổ mà giết tôi và dùng tôi lại và ngăn cản tôi đi qua phía bên kia và chứng minh rằng Chúa Jêsus thật sự là hiện thân của Chúa Cha và Chúa Cha thì không giết ai cả. Và thật sự đúng, ngay khi tôi bắt đầu trình bày, sự tấn công bắt đầu và người ta hung hăng lên.

Và thế là bạn sẽ chú ý, nếu bạn theo dõi quyển sách nhỏ mà tôi viết vào năm 2016, tôi đã xuất bản gần như mỗi tuần một quyển sách nhỏ. Tôi chỉ nghiên cứu. Đôi vai của tôi hầu như bị vẹo bẻ. Tôi kiểu như bị kiệt sức. Tôi rất cần câu trả lời cho những câu chuyện trong Cựu Ước và làm thỏa mãn tâm trí của chính tôi. Và vào một thời điểm hay nhiều thời điểm, tôi đọc những câu chuyện trong Cựu Ước và tôi chỉ nói, “Chúa ơi, con không làm được. Không thể được. Tâm trí con không cho phép con đọc câu chuyện này và nói rằng Ngài đã không giết những người này. Ngài đã giết họ và do đó số phận con đã được định đoạt. Con không thể làm như thế. Bởi vì con không thể hiểu làm sao đọc nó theo cách khác hơn là nghĩ Ngài giết những người này”. Nhưng lúc ấy tôi quỳ cầu nguyện, “Lạy Chúa Jêsus, Ngài là sự mặc khải của Chúa Cha. Chắc chắn Ngài có thể giúp con hiểu được điều này. Chắc chắn là thế”. Và sau đó từ từ những câu Kinh Thánh xuất hiện, nhiều câu xuất hiện.

Vì thế nếu bất kỳ ai nghĩ rằng tôi dùng mọi phương cách để viết và tôi đã trình bày hết tất cả mọi thứ, không tôi đã không làm vậy. Tôi đã thật sự tranh đấu đôi lần để đặt những phân đoạn lại với nhau để có ý nghĩa. Tôi

hầu như muốn bỏ cuộc. Và nếu tôi hầu như muốn bỏ cuộc và vài người sẽ nghĩ rằng, “Tôi không hiểu”. Điều này quá phức tạp. Điều này quá khó khăn”. Nó chỉ khó khăn nếu sự kiêu hãnh của bạn không cho phép bạn khiêm nhường và nhận ra rằng có lẽ bạn không rành hết. Có lẽ bạn không biết, có lẽ bạn không hiểu. Có lẽ bạn hoàn toàn mù quáng và trong đầu rối bời. Nếu bạn không cho phép bản thân mình làm điều đó, thì bạn sẽ không thể nào thực hiện được.

Và tôi chỉ nói, Chúa ơi thật sự con đang bị rối loạn. Tôi không thể thấy được nó. Và khi ấy Ngài cho tôi thấy những điều này. Và nhiều người cầu nguyện. Và nhiều mảnh ghép bắt đầu kết hợp lại với nhau. Nhưng trong hình thức đơn giản nhất, nếu bạn tranh đấu khi ai đó quăng một đoạn trích cho bạn. Họ sẽ mang bạn ra [câu trích], bạn biết đó, bạn mang đó ra như quả lựu đạn. Đặc biệt họ sẽ chờ bạn tới. Và khi bạn tới, họ ném quả lựu đạn vào bạn với đoạn trích từ Thần Linh Tiên Tri hoặc điều gì đó từ Kinh Thánh. Bùm! Và bạn như là, “Ồ không, tôi, tôi không biết trả lời cho điều này”. Và bạn bị đóng băng và bạn khóa chặt và tất cả những gì bạn học, tâm trí bạn bị khóa lại và bạn bị cứng cả người và bạn không nhớ gì cả. Rồi bạn nhìn như một người dại! Ai lại muốn bị nhìn như một người dại khi đang cố bảo vệ Kinh Thánh. Bạn không muốn bị nhìn như kẻ dại. Và rồi thật cảm dỗ để quay lại phía bên kia, trở lại bên bóng tối. Có phải vậy không? Khi bạn bị bẽ mặt trước mặt người khác....

Do đó sẽ có rất nhiều áp lực để ngăn chặn vượt ra khỏi bức tường lửa tiến tới lẽ thật rằng Chúa Jêsus là sự khai thị đầy đủ của Chúa Cha.

Và thế nhưng Đức Chúa Jêsus luôn làm nó rất rất rõ ràng. Ngài phán hai điều bất biến:

1. Đức Chúa Jêsus phán, **Nếu người thấy Ta tức là thấy Cha Ta vậy.** Đó là điều bất biến đầu tiên.
2. Và điều thứ hai: **“Người chó giết người”,** đó là sự khai thị của bản tánh Đức Chúa Trời.

Đó là 2 cột bất biến mà toàn thể giáo lý được xây dựng từ đây.

Chúng ta biết Kinh Thánh rất rõ, vâng, Thần Linh Tiên Tri nói đi nói lại: “luật pháp là bản sao của bản tánh của Đức Chúa Trời, luật pháp là bản sao

bản tánh của Đức Chúa Trời”.¹ Và nếu là bản sao của bản tánh khi ấy câu “Người chó giết người” áp dụng cho Chúa Cha. Ngài giữ luật pháp của chính mình. Và Đức Chúa Jê-sus phán, “Ta đến để bày tỏ Cha”. Và chúng ta có quyển sách nhỏ, Sứ Mạng Đấng Christ Đến Với Thế Gian, đoạn trích này tới đoạn trích khác tới đoạn trích khác đoạn khác nói cho bạn rằng Đức Chúa Jê-sus tới thế gian để bày tỏ Chúa Cha. Đây là cách Ngài hòa giải chúng ta với Cha qua việc mở khóa những định kiến và lời nói dối mà chúng ta được dạy và tin về Cha. Đây không lẽ là cách mà bạn hòa giải hai người? Bạn đến và nói, thật ra nó không phải là sự thật. Bạn đã hiểu sai về Chúa Cha và tôi ở đây để cho bạn thấy Chúa Cha như thế nào.

Chúng ta cùng mở sách Dân-số Ký đoạn 25 và tôi muốn đọc phần đầu của câu chuyện này. Chúng ta có thể thấy đều run sợ khi đọc phần đầu và sau đó chúng ta mở khóa. Sách Dân-số Ký đoạn 25. Đây là sau khi Ba-la-am cố gắng nguyện rửa thảm hại dân Y-so-ra-ên. Ông ta muốn có một tiền công và danh dự và danh tiếng từ Ba-lác. Nhưng tất nhiên có một phần của Ba-la-am không sợ hãi. Và ông vẫn còn dưới sự ảnh hưởng của Chúa bởi vì ông sẵn sàng lắng nghe những gì Chúa kêu mình để nói và ông làm theo, ông đang ở trong vị trí khá khác lạ. Nhưng quyết tâm làm vui lòng vị khách hàng của mình, Ba-la-am kể cho Ba-lác bí mật để hủy diệt dân Y-so-ra-ên và đó là đừng gửi tới người ngu dốt nhưng hãy gửi người phụ nữ và để họ cúi đầu trước thần của họ, dắt tới các buổi tiệc và tổ chức tiệc mừng.

Và trong sách Dân-số Ký có chép:

Dân Y-so-ra-ên ở tại Si-tim, khởi thông dân cùng những con gái Mô-áp. Con gái mời dân sự ăn sinh lễ cúng các thần mình; dân sự ăn và quì lạy trước các thần chúng nó. (Dân-số Ký 25:1-2)

¹ CG 69.2; COL 305.3, 315.1; CCh 78.5, 261.4; CT 365.2; FW 90.2; GC 434.1, 465.2, 469.2; MH 157.1; PP 52.3; 1SM 225.2, 240.3; 2SM 106.2; 4BC 1164.7; 5BC 1131.6; 6BC 1096.4; 6T 9.3; 8T 63.3, 207.1, 9T 229.2; MB 77.1; RH Feb 4, 1890 par. 1, Feb 10, 1891 par. 1, June 21, 1892 par. 6, April 30, 1895 par. 3, Aug 13, 1895 par. 4, Oct 15, 1895 par. 1, Dec 1 1895 par. 4, Dec 1 1896 Art B, par 9. Mar 9, 1897 par. 7,13, May 3, 1898 par. 12, Aug 9, 1898 par. 7, May 23, 1899 par. 5, July 25, 1899, Art A par. 10, Oct 10, 1899 par. 8, Apr 16, 1901 par. 16, Apr 22, 1902 Art A, par. 20, Mar 15, 1906 par. 18, Sep 13, 1906, par. 14, Jan 28, 1909 par. 17 and more.

Và tôi muốn nói, điều này khá ngạc nhiên cho vài người trong số bạn; nhưng tôi muốn nói về khía cạnh của lịch sử của người Cơ Đốc. Vào những năm 1950 một nhóm đại biểu đến Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm đại diện cho những Con Gái của Ba-by-lôn, đại diện cho hội thánh tin lành. Và những nhà lãnh đạo giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm (tôi dùng từ này lỏng lẻo) đã giao hữu với những lãnh đạo của những con gái Ba-by-lôn. Và ngoài cuộc thảo luận đó, những nhà lãnh đạo của Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm cúi đầu trước những thần của Babylon. Và nó đã mang tới lời nguyền khùng khiếp trên dân sự Ngài, có phải vậy không? Đây là lý do tại sao chúng ta ở trong sự hỗn loạn mà chúng ta ở hiện nay. Đây là lý do tại sao chúng ta là những nhóm rác khắp nơi trên thế giới nắm giữ sứ điệp cuối cùng này. Bởi vì những nhà lãnh đạo của dân sự Đức Chúa Trời đã giao hữu với những con gái Ba-by-lôn và họ kéo chúng ta qua những thần khác.

Và khi đó câu hỏi được đặt ra là, tất nhiên chúng ta có nên gây ức chế họ không như có nói và lưu ý những gì được nói ở đây? Câu số 3

Y-so-ra-ên cũng thờ thần Ba-anh-Phê-ô, con giận của Đức Giê-hô-va bèn nổi lên cùng Y-so-ra-ên. (Dân-số Ký 25:3)

Và khi con giận của Đức Giê-hô-va nổi lên cùng dân Y-so-ra-ên, bạn sẽ hiểu gì? Liệu Chúa sẽ hà ra lửa từ lỗ mũi Ngài như một con rồng?

Bill: Không, Ngài quay đầu đi.

Mục sư Adrian: Ngài quay đầu đi, có phải vậy không? Ngài đứng sang một bên. Và con giận của Chúa là một nỗi sầu khổ - là nỗi sầu khổ cảm nhận được khi Ngài phải để con trai Ngài trải qua sự thử thách ghê gớm và Ngài phải chứng kiến điều đó. Nhưng bạn đọc thế nào? Làm sao mọi người có thể đọc rằng Chúa bắt đầu dậm mạnh chân trên thiên đàng. Ngài thật sự nổi giận. Ngài phán rằng, “Đúng rồi ngay giờ đây bạn phải trả giá!” Và Ngài nói gì? Câu 4

Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy bắt các đầu trưởng của dân sự, và treo lên trước mặt Đức Giê-hô-va, đối cùng mặt trời, để con giận của Đức Giê-hô-va xây khối Y-so-ra-ên. (Dân-số Ký 25:4)

Khi bạn đọc một câu Kinh Thánh như thế, trái tim của bạn bắt đầu tan chảy, có phải vậy không? Nó như là: vâng Chúa phán thế và Nếu Ngài phán thế,

nó quá rõ ràng. Chúa phán nó nằm trong Kinh Thánh. Có phải Chúa chỉ nói giết họ? Bắt những người lãnh đạo và giết họ. Đó là những gì Chúa phán. Và nếu Chúa phán giết họ thì Ngài có ý muốn như thế, có phải vậy không? “Con giận của Đức Giê-hô-va xây khối”. Chúng ta hiểu đoạn này như thế nào? Và nó còn thậm chí tệ hơn thế nữa. Nhưng hãy chờ đó, còn nữa.

Vậy, Môi-se nói cùng các quan án Y-so-ra-ên rằng: Mỗi người trong các ngươi phải giết những kẻ nào thuộc về bọn cúng thờ Ba-anh-Phê-ô. Này, một người trong dân Y-so-ra-ên dẫn một người nữ Ma-đi-an đến giữa anh em mình, hiện trước mắt Môi-se và cả hội dân Y-so-ra-ên, đang khi hội chúng khóc tại cửa hội mạc. (Dân-số Ký 25:5-6)

Vì sao lại thế? Điều gì đã báo động Môi-se và dân sự về nan đề đã xảy ra? Tai vạ. Điều này quan trọng bởi vì tai vạ đã hoành hành. Và khi tai vạ lan tràn dân sự khóc lóc kêu than “Ôi chúng ta gặp rắc rối lớn rồi”. Hãy nhớ khi họ lằm bằm và than phiền và lúc đó con rắn xuất hiện. “Chúng ta phạm tội. Chúng ta phạm tội”. Và tai vạ bắt đầu. Và khi tai vạ hoành hành, dân sự sợ hãi và bắt đầu xưng tội. Liệu họ có thật lòng hối cải cho những tội lỗi của mình? Hay họ chỉ ăn năn vì tai vạ tràn tới và họ sợ mình sẽ chết? Chúng ta không biết được suy nghĩ của từng người nhưng nhiều người trong số họ đơn giản sợ rằng mình sẽ chết. Vài họ nài xin Chúa đừng giết họ bởi vì họ nghĩ rằng Ngài chính là Đấng mang tai vạ tới, có phải vậy không? Tôi có ý rằng, đó là những gì chúng ta phải thừa nhận trong bối cảnh này. Kinh Thánh chép rằng:

Phi-nê-a, con trai Ê-lê-a-sa, cháu A-rôn, thầy tế lễ, thấy sự này, bèn đứng dậy giữa hội chúng, cầm một cây giáo, đi theo người Y-so-ra-ên vào trong trại, đâm ngang dạ dưới của người Y-so-ra-ên và người nữ; tai vạ giữa dân Y-so-ra-ên bèn ngừng lại. (Dân-số Ký 25:7-8)

Tôi mừng vì mình không cần phải xem phim. Thế thì nó nói gì? Nó nói rằng “tai vạ giữa dân Y-so-ra-ên bèn ngừng lại”. Và nếu tai vạ ngừng lại, ai là người làm ngừng nó?

Lorelle: Có lẽ là Phi-nê-a.

Mục sư Adrian: Vâng, okay, ông ấy có làm và sau đó tai vạ dừng lại. Nhưng thật tế ai là người ngừng tai vạ?

Bill: Sa-tan.

Lorraine: Nó ngưng nó lại để rồi nó có thể đổ tội cho Chúa.

Mục sư Adrian: Câu hỏi được đặt ra là; theo sự hiểu biết của tôi thì Chúa ngưng tai vạ. Nhưng tại sao Ngài ngưng? Nếu Ngài ngưng tai vạ, khi đó nó như Ngài muốn hai người này xô đẩy nhau với cây giáo đâm ngang dạ dưới và bị giết; và suy nghĩ rằng “Được rồi, okay, Ta rất vui mừng. Ta đã được khuây khỏa. Chúng ta đã xử lý những người phạm tội”.

Narelle: Dân sự muốn sự chuộc tội. Họ đã tìm thấy sự chuộc tội. Đó không phải Chúa nhưng họ cần phải thấy một điều gì đó.

Mục sư Adrian: Đúng rồi. Okay, các bạn đã nắm vấn đề. Các bạn đã nắm vấn đề. Khi dân sự trải qua tai vạ, họ cảm thấy trong lòng như thế nào? Họ biết họ đang tham dự vào. Họ nhớ lại những gì mình được dạy. Khi có lời chép rằng “Nguoi chó quỳ lạy”. Bạn có nghĩ Môi-se dạy họ Mười Điều Răn? Bạn có nghĩ họ giữ nó tươi mới trong tâm trí mình? Họ có đặt ra những bài hát cho nó? “Nguoi chó quỳ lạy trước các hình tượng đó, và cũng đừng hầu việc chúng nó; vì Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời nguoi, tức là Đức Chúa Trời ký tà, hễ ai ghét Ta, Ta sẽ nhân tội tổ phụ phạt lại con cháu đến ba bốn đời”, (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:5). Thế họ có biết điều này không? Tất nhiên họ biết. Và khi tai vạ bắt đầu, họ cảm thấy gì? Tội lỗi, cáo trách. Và chính là nó.

Khi bạn cảm thấy tội lỗi và cáo trách và bạn cảm thấy khủng khiếp và bạn nhận ra rằng những gì mình làm thật kinh khủng; và giờ đây bạn đang gặp rắc rối to lớn và bạn cảm nhận được hình phạt. Nếu Chúa phán, được Ta sẽ tha thứ cho con. Liệu bạn có tin Ngài không? Không, không Chúa ôi, không thể đơn giản như vậy. Những gì con làm thật tồi tệ và con cần phải làm gì đó để được tha thứ. Điều gì đó thật khắc khe phải xảy ra hầu cho con tin được con được tha thứ.

Và chuyện gì đã xảy ra là Ba-la-am, vị tiên tri từ Mê-sô-pô-ta-mi đã hướng dẫn người Ma-di-an: hãy gửi người nữ của nguoi tới Y-so-ra-ên. Hãy trang điểm, mặc áo và váy ngắn nhất hãy khiến cô ấy thật xinh đẹp. Hãy tới người Y-so-ra-ên và dụ dỗ họ. Đó là những gì ông nói với họ. Và những phụ nữ đã làm thế. Và rồi Xim-ri nói rằng, điều này có giá trị tốt. Và rồi ông cùng

đi với người phụ nữ trong đôi giày cao gót, đi thẳng về hướng Mô-i-se và nói, Ta không quan tâm. Ta không quan tâm người nghĩ gì.

Và người phụ nữ đó khá sẵn lòng, cô đã được chỉ dẫn nên làm gì và đây là cách chúng ta hủy diệt dân Y-so-ra-ên. Chúng ta kêu họ tới và thờ phượng Chúa. Okay. Và giờ đây hãy chú ý xem, sau khi Phi-nê-a làm điều này, có một điều thú vị xảy ra. Trước tiên trong câu chín,

Và, có hai mươi bốn ngàn người chết về tai vạ này. (Dân-số Ký 25:9)

Sứ đồ Phao-lô bảo 23,000 chết trong một ngày, tôi đoán là những người còn lại chết ngày hôm sau. Đó là một tai vạ rất nghiêm trọng với số lượng người chết trong một ngày. Thật là một tai họa nghiêm trọng.

Đức Giê-hô-va phán cùng Mô-i-se rằng: Phi-nê-a, con trai Ê-lê-a-sa, cháu A-rôn, thầy tế lễ, đã xây dân Y-so-ra-ên khỏi cơn giận Ta, vì lòng kị tà thúc giục lòng người; vậy, Ta không có diệt dân Y-so-ra-ên trong cơn kị tà của Ta. (Dân-số Ký 25:10-11)

Và sau đó Ngài phán,

Bởi có đó, hãy cáo cùng người rằng: Ta ung cho người sự giao ước bình yên Ta; ấy về phần người và dòng dõi người sẽ là sự giao ước về một chức tế lễ đời đời, bởi vì người có lòng sốt sắng về Đức Chúa Trời mình, và có chuộc tội cho dân Y-so-ra-ên. (Dân-số Ký 25:12-13)

Giờ đây mọi người đọc đoạn Kinh Thánh đó, thấy rằng ông đã làm hành động này, Đức Chúa Trời ban phước cho ông, ban cho ông vai trò thầy tế lễ suốt đời; bạn cũng như vậy, đó là một thỏa thuận được hoàn thành. Đức Chúa Trời ban phước cho ông. Đó là một việc đúng đắn. Ngài không hề nói, “Không Phi-nê-a. Người đã làm sai; điều đó không đúng”. Ngài không hề nói, “đặt cây giáo vào vị trí”, có phải vậy không? Ngài không hề nói, “ai cầm giáo sẽ chết bằng giáo”, có phải vậy không? Vì thế Chúa ban phước cho ông. Nếu Ngài ban phước cho ông, khi ấy nó phải là những gì Ngài muốn. Đó là một giả định công bằng, đúng không? Đây là một giả định công bằng.

Đây là chuỗi những đoạn trích tôi muốn đọc cùng bạn. Và tất niên Narelle ám chỉ đến thuật ngữ này là cách chúng ta nhận thức và hiểu những gì cần thiết như thế nào. Bởi vì khi những việc xấu bắt đầu xảy ra tới chúng ta, chúng ta có bắt đầu cảm thấy bị kết tội không? Chúng ta từ bỏ những cảm

giác kinh khủng đè nặng trên chúng ta như thế nào: “Ôi không, tôi cảm thấy bị quy tội”. Làm sao chúng ta từ bỏ việc quy tội này? Bạn cần sự cứu chuộc, có phải vậy không? Một việc thật sự nghiêm túc phải xảy ra để mà tội lỗi được mang đi khỏi bạn.

Và giờ đây tôi muốn được đến chuỗi những đoạn trích hiện ra trong tôi sáng nay mà tôi muốn chia sẻ với bạn. Bí ẩn của thập tự giá. Đây là giai đoạn nhỏ mà đã khóa lại cách thức tổ chức của tôi, bí ẩn của thập tự giá. Và đây là đoạn trích. Sự Tranh Đấu Khốc Liệt trang 652.

Sự bí ẩn của thập tự giá giải thích tất cả những bí ẩn khác. (STĐKL 652)

Chúng ta đọc Dân-số Ký đoạn 25 và chúng ta thấy Chúa phán về con giện dữ tợn của Ngài, treo dân sự lên, dùng giáo đâm họ và Ngài ban phước cho người đâm giáo – điều đó có bí ẩn không? Trong ánh sáng về thực tế là Đức Chúa Jêsus Christ là sự khai thị đầy đủ của bản tánh Đức Chúa Trời, điều đó có một ít bí ẩn không? Có phải lúc này giống như, “Tôi thật hơi bối rối ngay chỗ này?”

Max: Vâng, người nói “Người nào vô tội hãy ném hòn đá đầu tiên” vào người phụ nữ đang làm đúng y điều đó.

Mục sư Adrian: vâng, vô tội. Vậy thì Phi-nê-a có vô tội không? Ông có phạm tội gì không?

Bí ẩn của thập tự giá giải thích tất cả những bí ẩn khác. Trong luồng ánh sáng chảy từ Calvary các thuộc tính của Đức Chúa Trời đã làm đầy đầy chúng ta với nỗi sợ hãi và lo sợ sẽ xuất hiện xinh đẹp và thu hút. (STĐKL 652)

Làm sao chúng ta biến câu chuyện trong Dân-số Ký đoạn 25 trở thành đặc biệt và thu hút? Hãy làm nó cách hợp pháp. Nhiều người có thể làm nó nhưng phải làm một cách hợp pháp.

Hiện nay nhiều người bảo nó thật xinh đẹp. Tôi muốn nói là chúng ta xuất thân từ nhiều hoàn cảnh: họ phạm tội, họ phá vỡ luật pháp của Chúa, họ xứng đáng phải chết. Nghe có vẻ đơn giản phải không? Điều đó có xinh đẹp không? Người nào phạm tội phải chết cho tội lỗi mình. Người Pha-ri-si luôn sẵn sàng nói như vậy đúng không? Nhưng khi bạn là nạn nhân và bạn cảm

thấy tội lỗi của chính tội lỗi và sự vi phạm của bạn, nó thì thật không hay tí nào phải không?

Sự nhân từ, dịu dàng và tình yêu phụ tử hòa quyện với sự thánh khiết, công bình và quyền năng. Trong khi chúng ta ngắm nhìn vẻ oai nghiêm của ngài Ngài, cao trọng và tôn con, chúng ta thấy bản tánh Ngài trong sự bày tỏ đầy lòng thương xót và thấu hiểu như chưa bao giờ trước đây, tầm quan trọng của danh xưng mến yêu, “Cha chúng ta”. (Sự tranh đấu khốc liệt 652.1)

Đoạn này ý muốn nói gì trong sách Sự tranh đấu khốc liệt, rằng quá trình của thập tự giá là khuôn mẫu cho những gì chúng ta có thể hiểu tất cả câu chuyện trong Kinh Thánh nơi mà sự bạo lực diễn ra, bởi vì nó nói rằng “thuộc tính của Đức Chúa Trời làm chúng ta đầy sợ hãi”. Những thuộc tính nào của Chúa làm chúng ta chứa đầy nỗi khiếp sợ? Chính là khả năng xoa dịu của Ngài. Khi Chúa nổi giận và con người bắt đầu chết mất, nó làm chúng ta đầy nỗi sợ hãi phải không? Và nhiều người nói, đó là cách mà chúng ta trở nên thánh thiện. Làm sao để gây ấn tượng loài người với ý nghĩa về sự thánh thiện là bắt đầu giết hàng loạt người và nói rằng “Nếu người không vào hàng ngũ người cũng sẽ chết như vậy”. Nỗi sợ càng lớn, sự thánh thiện càng lớn. Mỗi người ngồi tại phiên tòa của Chúa ướm dẫm chính mình, tìm miếng tã lót. Liệu đó là một nơi tuyệt vời để cư trú? Chúng ta ngửi mùi không tốt phải không? Nếu mỗi người hoàn toàn sợ hãi không dám nói một lời, không dám làm gì bởi vì chúng ta quá sợ hãi rằng chúng ta sẽ chết.

Hãy tiếp tục kết quả này. Thập tự giá giải thích những câu chuyện này như thế nào? Đây là đoạn trích kế tiếp. *Testimonies to Ministers trang 245.*

“Đây chính là tình yêu không phải là chúng ta yêu Chúa nhưng chính là Ngài yêu chúng ta và sai Con Trai Ngài làm lành cho tội lỗi chúng ta”.

Và tôi thích điều đó, “làm lành cho tội lỗi chúng ta”. Và tội lỗi ghê tởm nhất mà loài người đã phạm cùng Chúa là gì? Đó có phải việc tin rằng Ngài là kẻ sát nhân, đó là tội nghiêm trọng nhất phải không, và Ngài sẽ không tha thứ. Cha đã gửi con làm sự chữa lành cho tội lỗi chúng ta, ban tặng chúng ta bởi vì chúng ta không tin chúng ta có thể được tha thứ cho đến khi có người chết. Cha đã ban Ngài cho chúng ta.

Đây là ngôn ngữ diễn đạt tâm trí Ngài về sự thối nát và thờ hình tượng của loài người.

Thật thú vị cách Kinh Thánh diễn đạt ở đây.

Hỡi Ép-ra-im, thế nào Ta bỏ được ngươi? Hỡi Y-sơ-ra-ên, thế nào Ta lại được ngươi? Thế nào Ta sẽ đả bại ngươi được như Át-ma, hay là làm cho ngươi như Sê-bô-im?

Át-ma và Sê-bô-im là gì? Chúng là 2 thành phố bị hủy diệt, như Sô-đôm và Gô-mô-rô. Chúng ở trên cùng một đồng bằng. Vì thế Ngài phán, làm sao Ta có thể cho phép ngươi bị hủy diệt như Sô-đôm và Gô-mô-rô đã bị hủy diệt?

Lòng Ta rung động trong Ta; lòng thương xót của Ta cả đều nóng này.

Điều đó có phải là Sô-đôm và Gô-mô-rô bị hủy diệt khiến lòng Ngài bị rung động. Có phải ý nghĩa vậy không?

Liệu Ngài sẽ từ bỏ dân sự mà Ngài vì chính họ tạo ra sự chu cấp, ngay cả chính Con Trai Một của Ngài, ảnh tượng miêu tả chính Ngài?

Chúng ta đã nhận được toàn bộ vấn đề ở đây, Cha và Con.

Đức Chúa Trời cho phép Con Trai Ngài được giải cứu cho sự vi phạm của chúng ta.

Hãy lưu ý những gì nói ở đây. Đức Chúa Trời cho phép. Tại sao không phải là Đức Chúa Trời tổ chức, Đức Chúa Trời lên kế hoạch, Đức Chúa Trời vạch chiến lược? Đức Chúa Trời đòi hỏi? Thậm chí tốt hơn. Đức Chúa Trời yêu cầu Con Trai Ngài giải cứu cho sự vi phạm của chúng ta. Tại sao nó lại không nói như thế? Tại sao nó lại nói Ngài cho phép. Bởi vì có người khác cũng cần nó. Ngài thì không cần nó. Người khác thì cần nó. Con trai của A-đam cần nó.

Chính Ngài thừa nhận rằng là Đấng Gánh Tội, bản tánh của quan tòa.

Một lần nữa, tại sao Kinh Thánh không nói Ngài trở thành quan tòa? Tại sao ngôn ngữ lại quá cụ thể thế này? Tại sao Ngài dám thừa nhận bản tánh của quan tòa? Tại sao nó nói là giả sử? Ai làm công việc giả sử? Chúng đang làm công việc giả sử?

Craig: Chúng ta đang làm công việc phán xét

Mục sư Adrian: Bởi vì chúng ta đang làm công việc phán xét. Tôi thấy ngôn ngữ này rất thú vị, “Người đang giả sử bản tước của quan tòa”. Hiện tại hãy lưu ý chúng ta biết nó không thể có thật bởi vì nếu bạn từng đọc Kinh Thánh thì từ ‘Cha Đồi Đồi’. Cha Đồi Đồi. Ngài có phải là Cha Đồi Đồi? Vâng. Vậy hãy lưu ý ở đây,

...từ bỏ bản tính của chính Ngài là những phẩm chất yêu mến của một người Cha. (TM245.2)

Bạn có hiểu điều đó có nghĩa là gì?

Chính Ngài thừa nhận là Đấng Mang Tội có bản tước của quan tòa, từ bỏ bản tước của chính Ngài là những phẩm chất yêu mến của một người Cha. (TM245.2)

Nếu định danh cơ bản của Đức Chúa Trời là một người Cha và Ngài từ bỏ chính mình, thì Ngài vừa mới làm gì?

Craig: Bước xuống như một người Cha

Mục sư Adrian: Ngài hủy diệt chính mình. Ngài hủy phá chính bản tước Ngài, có phải vậy không? Bởi vì đó không phải là Ngài. Ngài trở thành Đấng mà không phải Ngài. Đây là điều quan trọng. Đây là một câu then chốt, “từ bỏ chính Ngài là những phẩm chất yêu mến của một người Cha”. Nhưng chúng ta đọc gì trong đoạn trích trước đó? Phần cuối:

...Chúng ta thấy bản tước Ngài trong sự bày tỏ rất nhân từ và bao hàm tất cả, như chưa bao giờ trước đây, tâm quan trọng của danh xưng đầy triu mến “Cha Chúng Tôi” (STĐKL 652.1)

...nói về thập tự giá. Và thập tự giá Ngài thừa nhận rằng bản tước của vị quan tòa từ bỏ chính Ngài với danh xưng triu mến “Cha Chúng Ta”. Bạn có thấy hơi khó hiểu không? Nó hơi khó hiểu cho tới khi chúng ta hiểu rằng chúng ta là những người đã thừa nhận rằng Ngài lấy bản tước của quan tòa khi chúng ta quyết định theo cách đó. Có bao giờ bạn cố gắng thuyết phục ai đó, chống lại ý muốn của họ, rằng bạn không phải là người như họ nghĩ không? Và một khi họ được thuyết phục, thật dễ dàng để thuyết phục họ rằng “Không, tôi không phải là người như vậy đâu”. Bạn không thể thuyết phục họ. Họ có bằng chứng. Họ biết bạn như thế nào. Họ biết bạn nhiều hơn bạn biết về chính mình. Có đúng như vậy không?

Vì thế đây là một trong những đoạn trích chủ chốt giúp tôi mở khóa những gì đang diễn ra. Chao ôi đôi khi Ngài bị hiểu là một quan tòa. Nhưng Đức Chúa Jê-sus đã nói gì trong Giăng 5:22? Cha Ta không phán xét hoặc kết tội ai hết. Vì thế sự thừa nhận này không phải do bên phần của Chúa. Sự thừa nhận này được thực hiện bên phần của loài người. Đây là cách duy nhất chúng ta hiểu đoạn trích này.

Okay, chúng ta hãy qua đoạn trích kế tiếp. Đoạn trích rất hay. Trước tiên chúng ta nhìn vào nó trong 2017; cách đây sáu năm. Ôi thời gian trôi qua nhanh quá phải không?

Sự công bình và Lòng nhân từ đứng riêng biệt.

Bà White nhân cách hóa những thuộc tính của sự công bình và lòng nhân từ.

...trong sự trái ngược nhau, chia cách bởi một vực sâu rộng lớn. Đức Chúa Trời, Đấng Cứu Chuộc, mặc cho sự thánh khiết Ngài bản chất loài người và thực hiện thay mặc cho loài người một bản tánh không tì không vết. Ngài đặt thập tự giá ngay chánh giữa trời và đất và làm nó vật thu hút vươn tới cả hai đường, kéo cả Sự công bình và Lòng nhân từ vượt qua vực sâu.

Đây là một điều rất thú vị, khi nói về sự công bình và nhân từ tách biệt nhau, và Chúa Jê-sus đang hòa giải chúng và mang chúng về lại với nhau. Giờ đây nếu sự công bình và nhân từ bị chia cắt trong tâm trí Chúa và chúng không được hòa giải với nhau, điều đó nói gì về Đức Chúa Trời?

Craig: Ngài có nan đề rồi, Ngài bị tâm thần phân liệt.

Mục sư Adrian: Có đúng là Ngài bị tâm thần phân liệt không? Có phải không? Ngài có nan đề mà Ngài không thể hòa giải chính tâm trí mình. Sự công bình của Ngài đòi sự chết, sự nhân từ Ngài đòi mạng sống và Ngài không thể hòa giải chính tâm trí mình. Vì vậy Chúa Jê-sus cứu chữa mỗi ngày. Ngài cứu Cha Ngài khỏi bệnh tâm thần phân liệt. Ngài đã làm nó xảy ra. Và tất nhiên, con người nói rằng Ngài muốn nó như vậy nhưng hãy đọc tiếp và nhìn xem sự công bình này đại diện cho ai? Có phải sự công bình này đại diện Đức Chúa Trời? Hoặc là sự công bình này đại diện người khác?

Sự công bình đã rời khỏi ngôi cao quý.

Bạn có thể giả sử rằng đó là Chúa chứ không phải bạn? Nhưng hãy đọc tiếp.

...và với hết thầy đội quân của thiên đàng tiến tới thập tự giá. Ở đó có một Đấng ngang bằng với Đức Chúa Trời.

Tôi cho rằng Chúa có thể nói, Ngài ngang bằng với tôi. Bạn có thể nói như vậy.

...chịu hình phạt cho tất cả sự không công bình và tội lỗi. Với sự thỏa nguyện trọn vẹn, sự công bình cúi xuống tôn kính thập tự giá,...

Chờ ở đó. Đức Chúa Trời có cúi xuống tôn kính bất kỳ ai khác không? Đây không thể là Đức Chúa Trời, có phải vậy không?

...nói rằng, Nó đã đủ rồi. (MS 94, 1899)

Sự công bình này là ai? Tại sao bà White cá nhân hóa sự công bình? Tại sao bà không nói nó là ai? Bà không nói nó là ai. Bà không hề nói nó là ai. Bởi nếu bà nói nó là ai, thì không ai có thể hiểu cả. Và họ lại nói bà là tiên tri giả. Nó phải được viết theo cách này hầu cho chúng ta trong những ngày cuối cùng, được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh, đặt hết những mảnh ghép vào lại với nhau.

Craig: Thật là thú vị: “Ở đó tôi thấy một Đấng...”

Mục sư Adrian: “Tôi thấy một Đấng”. Chính nó, sự công bình, trong sự trung tính, không phải nam tính hay nữ tính – Chính nó, Sự công bình! Chúng ta có thể tự nhiên giả định [đó là Đức Chúa Trời], nhưng tôi muốn đề nghị bạn nếu Đức Chúa Trời cúi đầu tôn kính vật gì đó khi ấy Ngài thừa nhận người khác quan trọng hơn cả chính Ngài, điều đó thì không thể được. Không ai vĩ đại hơn Chúa Cha. Ngài là Đấng vĩ đại nhất.

Craig: Chúng ta không có Kinh Thánh, không có điều gì nói với chúng ta rằng Ngài cúi xuống tôn kính thập tự giá. Chúng ta biết Ngài ẩn mặt Ngài đi.

Mục sư Adrian: Vâng, Ngài chưa bao giờ cúi xuống trong sự kính trọng. Kinh Thánh có nói rằng Đức Chúa Trời cúi đầu xuống để chấp nhận thập tự giá. Nhưng Ngài không cúi xuống sùng kính. Ngài cúi xuống chấp nhận thập tự giá. Vâng, đây là một câu quan trọng. Điều này ... rất rất quan trọng. Sự công bình này là ai? Và vào thời điểm đó [năm 2017] chúng ta khám phá khá nhiều thứ.

Hãy lưu ý Nguyên Ước Thời Đại trang 761

Trong sự mở đầu của sự tranh đấu khốc liệt, Sa-tan tuyên bố luật pháp của Đức Chúa Trời không thể nào được vâng giữ, sự công bình đó không nhất quán với sự nhân từ...

Điều đó có nghĩa là gì? Họ chống đối với nhau? Họ chống đối như thế nào? Sự nhân từ có nghĩa là: ban cho tội nhân sự sống. Chúng thì không nhất quán. Chúng thì không thể được hòa giải. Sa-tan là kẻ đề nghị ý tưởng này.

...và rồi, nếu luật pháp không bị phá vỡ, tội nhân không thể nào được tha thứ.

Tại sao Sa-tan lại nói thế? Bởi vì nó muốn phá hủy luật pháp của Đức Chúa Trời. Nó nói rằng luật pháp không nhất quán. Các người phải từ bỏ luật lệ buồn cười của người đi, bởi vì hiện tại người có nan đề. Khi đó nó lại nó,

Sa-tan nài nỉ, mỗi tội lỗi phải đối diện sự trừng phạt của nó;

Điều đó nó gì về bản tánh của Đức Chúa Trời? Nếu Sa-tan nài nỉ mỗi tội lỗi đều phải bị trừng phạt. Khi đó bản tánh của Đức Chúa Trời sẽ ra sao? Nếu nó phải nài nỉ điều này, khi ấy Chúa đương nhiên không làm thế. Có phải vậy không? Có nghĩa là Chúa không trừng phạt mọi tội lỗi. Tại sao Sa-tan lại phải nài nỉ điều này? Sa-tan là kẻ nói "mỗi tội lỗi đều phải bị trừng phạt". Và do đó, chuyện gì sẽ xảy ra với sự nhân từ nếu mỗi tội lỗi phải bị trừng phạt?

Max: Sự công bình mà không có nhân từ là sự trả thù.

Mục sư Adrian: Vâng. Và khi Đức Chúa Trời nâng cao Con Trai Ngài và khiến Người ngang bằng với chính Ngài, ai cảm thấy bị buồn phiền vì điều này? Đó là Sa-tan. Sa-tan cảm thấy sự công bình đó cần phải được đáp ứng. Và cách duy nhất cho Chúa sửa lỗi của mình trong việc tôn cao Con Trai Ngài và làm Người ngang bằng với Ngài, là phải giết Con Trai Ngài. Đó là điều duy nhất mà Sa-tan chấp nhận. Hắn là kẻ sát nhân từ thuở ban đầu. Đức Chúa Jêsus phán trong Giăng 8:44.

...và nếu Chúa xóa bỏ hình phạt tội lỗi, Ngài sẽ không còn là một Đức Chúa Trời chân thật và công bình. Khi chúng ta phá vỡ luật pháp Chúa và coi thường ý muốn của Ngài, Sa-tan sẽ lên tinh thần. Sa-tan tuyên bố nó đã chứng minh luật pháp không thể vâng theo được.

Hãy tưởng tượng rằng, khi loài người phạm tội, Sa-tan đã nhảy múa ăn mừng. Thật là một kẻ có duyên làm sao!

Nó tuyên bố rằng điều đó đã chứng minh luật pháp không thể vâng giữ được; con người không thể được tha thứ. Bởi vì sau sự phản loạn của nó, nó đã bị đuổi khỏi thiên đàng, nên Sa-tan cho rằng...

Tại sao Sa-tan bị đuổi khỏi thiên đàng? Và tại sao nó không thể quay lại?

Rhonda: Vì các thiên sứ đã từ chối nó và những điều nó tin.

Bill: Và vì nó không chịu tìm sự tha thứ.

Mục sư Adrian: Đúng vậy, nó không tìm sự tha thứ, vì nó không tin vào điều đó.

Bill: Thực ra nó có thể được tha thứ.

Mục sư Adrian: Đúng, nó có thể được tha thứ.

Bill: Tất cả họ đều có thể được tha thứ.

Mục sư Adrian: Nhưng họ không tin điều đó, phải không? Vì vậy, khi bạn không tin mình có thể được tha thứ, thì không còn sự tha thứ nào nữa. Không thể được tha thứ nếu bạn không tin mình có thể được tha thứ. Đây chính là sự khác biệt giữa gần một nửa các thiên sứ và một phần ba các thiên sứ. Theo Thần Linh Tiên Tri, Quyển 1, trang 20–21: Gần một nửa thiên sứ ban đầu đứng với Lu-xi-phe, nhưng chỉ một phần ba đi theo hắn, còn lại quay về với Đức Chúa Trời. Họ tin rằng Đức Chúa Trời có thể tha thứ. Những người còn lại thì không. Và đây chính là nhà tù của Sa-tan. Nhà tù của Sa-tan là cảm giác bị kết án rằng bạn không thể được tha thứ. Đó cũng là điều mà mỗi chúng ta cảm nhận khi sự phán xét đến, khi chúng ta biết mình đã phạm tội. Chúng ta rơi vào nhà tù của Sa-tan, vì hắn thì thâm vào tai chúng ta: “Ngươi không thể được tha thứ đâu”. Và chúng ta tin điều đó. Chúng ta cũng tin rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt. Vì vậy, cách duy nhất để chúng ta sống và được giải thoát khỏi tội lỗi là phải có ai đó chết thay cho chúng ta. Đây chính là điều Sa-tan đã dạy.

Bởi vì sau khi nổi loạn, bị đuổi khỏi thiên đàng, Sa-tan cho rằng loài người phải bị loại bỏ khỏi ân điển của Đức Chúa Trời mãi mãi. Nó lập luận rằng Đức Chúa Trời không thể vừa công bình, vừa thương xót tội nhân. (Nguyện Ước Thời Đại 761.4)

Chính Sa-tan là kẻ đòi hỏi rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt. Chính Sa-tan là kẻ nói rằng lòng thương xót mâu thuẫn với sự công bình.

Đây là một lời tuyên bố rất đáng suy ngẫm. Khi Đức Chúa Trời tiêu diệt Sa-tan vào cuối một ngàn năm, thì Sa-tan sẽ nhận hình phạt gì?

Sa-tan sẽ bị xét xử theo chính quan điểm công lý của nó. Chính nó đã khẳng khái rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt.

Chúng ta vừa đọc điều đó trong *Nguyện Ước Thời Đại*.

Nếu Đức Chúa Trời bỏ qua hình phạt, nó nói rằng Ngài không công bình và thành thật. Vì vậy, Sa-tan sẽ nhận chính bản án mà nó đòi hỏi Đức Chúa Trời phải thi hành. (MS 111, 1897)

Thật đáng kinh ngạc phải không?

Craig: Đúng rồi

Mục sư Adrian: Tại sao Sa-tan... tại sao có lửa phát ra từ chính bên trong nó, thiêu đốt và tiêu diệt nó? Bởi vì đó là điều chính Sa-tan đã đòi hỏi. Chính những lời dối trá của Sa-tan đã gài bẫy nó và khiến nó phải nhận lấy điều đó. Như Chúa Jêsus đã nói trong Ma-thi-ơ 7: "Vì các người đoán xét người ta thế nào, thì họ cũng đoán xét lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy". (Ma-thi-ơ 7:2). Tại sao Sa-tan sẽ chịu khổ lâu nhất? Vì nó đã xét đoán nhiều hơn bất cứ ai trong vũ trụ. Nó đã kết án, đã phán xét, và đã lên kế hoạch tiêu diệt hàng tỷ người. Vì vậy, nó sẽ chịu đau khổ nhiều nhất. Vì nó xét đoán không có lòng thương xót nhiều nhất nên nó sẽ nhận sự phán xét không có lòng thương xót. Như đã nói về Ba-by-lôn: "Được rút cho nó chén thịnh nộ không pha", tức là không có lòng thương xót. Tại sao? Vì Đức Chúa Trời ban cho mỗi người, mỗi thiên sứ, điều mà chính họ đã lựa chọn. Và lòng tôi nói rằng điều đó là công bằng. Hoàn toàn công bằng, có phải vậy không? Mỗi người nhận điều mà chính họ đã tự xét đoán. Gieo gì gặt nấy. Vì vậy, khi Sa-tan bị tiêu diệt, không phải là ý niệm công lý của Đức Chúa Trời tiêu diệt nó. Mà là chính ý niệm công lý của Sa-tan tiêu diệt nó. Những người bị tiêu diệt cùng Sa-tan cũng vậy, họ đã chấp nhận quan điểm công lý của Sa-tan, họ đã ngồi chung với Sa-tan. Vì vậy họ nhận chính loại công lý mà họ tin Đức Chúa Trời nên thi hành. Nhưng tất cả điều này không phải là bản chất của Đức Chúa Trời. Đó

là bản chất của chính họ. Họ nhận điều mà họ đã chọn. Chúng ta thấy nguyên tắc này trong câu chuyện dân Y-so-ra-ên nơi đồng vắng, họ cứ nói: “Đức Chúa Trời sẽ giết chúng ta! Ngài đưa chúng ta ra đây để giết chúng ta!” Và Đức Chúa Trời phán: “Ta sẽ làm cho các ngươi như điều các ngươi đã nói. Xác các ngươi sẽ chết trong đồng vắng”. (Dân-số Ký 14:28). Bởi vì các ngươi tin như vậy. Nhưng câu hỏi là: Đức Chúa Trời có trực tiếp giết họ không? Không. Ngài chỉ ẩn mặt Ngài đi. Và để cho điều họ tin về Ngài xảy đến với họ. Do đó Ngài không làm họ thất vọng. Ngài cho họ những gì mà họ tin. Họ chết trong suy nghĩ rằng Đức Chúa Trời đang giết chúng ta. Và Ngài để họ chết với niềm tin đó vì không có gì có thể thuyết phục họ rằng Ngài là khác, không có gì có thể thuyết phục họ đó không phải là Chúa.

Bây giờ là điểm chính. Nếu Sa-tan tin rằng mọi tội lỗi phải bị trừng phạt. Nếu Sa-tan nói lòng thương xót mâu thuẫn với công bình. Khi ấy con người thì sao? Sự tranh đấu khốc liệt, trang 505.

Đức Chúa Trời phán: “Ta sẽ đặt sự thù nghịch”. Sự thù nghịch này không phải là điều tự nhiên có sẵn. Khi con người vi phạm luật pháp Đức Chúa Trời, bản tính họ trở nên xấu xa và hòa hợp với Sa-tan thay vì chống lại nó.

Điều đó có nghĩa là gì? Điều đó có nghĩa là con người tin những gì Sa-tan tin: rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt, rằng lòng thương xót mâu thuẫn với công lý, và rằng để được tha thứ thì phải có người chết. Chúng ta học những quan niệm này từ Sa-tan. Vậy làm sao Đức Chúa Trời có thể cứu chúng ta, nếu không phải bằng cách đáp ứng chính niềm tin đó? Vì thế Ngài đã ban Con Một của Ngài. Bởi vì chúng ta tin như Sa-tan tin rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt, rằng lòng thương xót mâu thuẫn với công lý, và rằng cách duy nhất sự công bình được thỏa mãn và cúi đầu kính trọng trước ngài là có ai đó phải chết. Khi ấy, thập tự giá trở nên cần thiết.

Rhonda: Và điều đó cũng áp dụng cho các thiên sứ nữa, phải không?

Mục sư Adrian: Cô-lô-se 1:20 “Nhờ Ngài mà làm cho muôn vật được hòa giải với chính mình, dù ở dưới đất hay trên trời”. Bởi vì khi Đức Chúa Jêsus chết; trong sách Nguyện Ước Thời Đại trang 761 có nói rằng tấm màn che hay lớp ngụy trang của Sa-tan đã bị xé bỏ. Các thiên sứ cuối cùng đã thấy rõ Sa-tan thật sự là ai, và nó đã sa xuống như tia chớp từ trời. Nó không còn

có thể vào triều đình trên trời nữa, vì không còn sự cảm thông nào dành cho nó trên thiên đàng. Các kế hoạch của nó đã bị vạch trần và họ không còn tiếp nhận tư tưởng của nó nữa. Họ nhận biết rằng Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời của lòng thương xót, và sự công bình của Ngài; mà công bình là làm điều đúng; công bình của Đức Chúa Trời chính là bày tỏ lòng thương xót. Điều đúng cần làm là bày tỏ lòng thương xót. Và đó chính là điều Đức Chúa Trời đã làm.

Không có sự thù nghịch tự nhiên nào giữa con người tội lỗi và kẻ khởi đầu tội lỗi. Cả hai đều trở nên xấu xa qua sự bội đạo. Kẻ bội đạo không bao giờ yên nghỉ, trừ khi nó có được sự đồng cảm và ủng hộ bằng cách khiến người khác đi theo gương của nó. Vì lý do đó, các thiên sứ sa ngã và những kẻ ác liên kết với nhau trong một sự đồng hành tuyệt vọng.

Các vua trên đất có đang ở trong sự đồng hành tuyệt vọng với Sa-tan không? Nếu họ là những người quyết định giết đến một nửa dân số thế giới trong vài năm tới, chẳng phải đó là sự đồng hành tuyệt vọng với Sa-tan sao?

Nếu Đức Chúa Trời không đặc biệt can thiệp, Sa-tan và con người đã liên minh chống lại thiên đàng; và thay vì nuôi dưỡng sự thù nghịch với Sa-tan, toàn thể nhân loại đã hiệp lại để chống lại Đức Chúa Trời. (STĐKL 505.2).

Vì tâm trí xác thịt thì thù nghịch với Đức Chúa Trời, không phục theo luật pháp của Đức Chúa Trời. Tâm trí xác thịt nói: đừng tỏ lòng thương xót. Bạn có từng nghe bài hát đó không? “Show no mercy”. Khi còn trẻ, chúng tôi thường chơi bài hát đó. “Không thương xót”. Đó chính là Sa-tan. Đó là tâm trí của Sa-tan. Vì vậy, cách duy nhất để Đức Chúa Trời cứu chúng ta là phó Con Ngài. Để mang lấy vai trò của một quan tòa, Đức Chúa Trời phải làm gì?

Điều này khiến tôi nhớ, theo một cách nào đó, về câu chuyện của một người đàn ông tin rằng mình đã nuốt phải một quả trứng có chứa một con rắn, và con rắn đó ở trong người ông, sẽ kiểm soát tâm trí ông. Ông hoàn toàn tin rằng mình sắp chết và bị điều khiển. Rồi một bác sĩ nói: “Tôi biết phải làm gì”. Ông cho người đó uống thuốc gây nôn, và người đó nôn ra. Sau đó, ông bác sĩ bỏ một vật nhỏ vào chỗ nôn và nói: “Thấy chưa, nó đây rồi. Anh được tự do”. Và người đó được giải thoát. Tâm trí ông được giải phóng khỏi sự lừa dối rằng con rỗng đang kiểm soát mình. Quá trình đó rất dữ dội, rất kinh

khủng, rất khó chịu. Ông phải nôn ra. Ông cảm thấy rất tệ. Nhưng ông đã “tống” được thứ đó ra khỏi mình. Đức Chúa Trời cũng phải gặp chúng ta ngay nơi chúng ta đang ở. Cũng giống như một người bị bệnh mất trí nhớ. Bạn đã bao giờ cố gắng lý luận với một người bị như vậy chưa? Bạn không thể thuyết phục họ rằng họ sai. Bạn không thể. Bạn phải “đi theo” họ. Điều đó nghe có vẻ kỳ lạ, vì bạn phải đồng tình với những điều không thực tế của họ. Nhưng nếu bạn cứ liên tục phản đối và nói họ sai, thì mối quan hệ sẽ trở nên căng thẳng, đúng không? Vì vậy, cách duy nhất để duy trì mối quan hệ là để họ nghĩ rằng bạn đồng ý với họ. Chẳng phải tất cả chúng ta đều “mất trí” sao? Đức Chúa Trời làm thế nào để sống cùng chúng ta?

Rhonda: Ngài đi cùng với chúng ta.

Mục sư Adrian: Ngài phải làm vậy. Đúng. Khi bạn còn nhỏ, mẹ của bạn [Lorelle] đã làm gì khi bạn mơ thấy có sư tử trong phòng? Bà mở cửa sổ. Bà xua những con sư tử ra ngoài. Đóng cửa sổ lại. “Chúng đi rồi”. À... giờ thì tôi có thể ngủ được. Đức Chúa Trời phải đối xử với chúng ta đúng ngay tại chỗ chúng ta đang ở. Ngài phải gặp chúng ta trong những ảo tưởng trẻ con của chúng ta. Và cái ảo tưởng rằng Đức Chúa Trời đòi hỏi sự chết, rằng Đức Chúa Trời—lòng thương xót của Ngài không nhất quán với sự công bình. Tất cả những điều này đều là những ý tưởng của Sa-tan mà chúng ta đã tin và đã tiếp nhận, và Đức Chúa Trời phải gặp chúng ta ngay tại chỗ chúng ta đang ở. Và đó là lý do Ngài phải phó Con của Ngài vì chúng ta. Ngài phải mang lấy vai trò của một vị quan tòa để khiến chúng ta từ bỏ ý tưởng này. Và nhà nó ra. Và để chúng ta tin rằng mình đã được tha thứ. Bởi vì chúng ta nghĩ rằng, thế là hết, chúng ta bị định đoạt rồi, chúng ta—bạn biết đấy—con rồng đã bắt được tôi rồi, tôi xong rồi.

Lorelle: Và rồi tôi đoán là Ngài phải chờ cho đến khi chúng ta trưởng thành. Với tôi, bây giờ tôi hiểu rằng đêm đó không hề có sư tử trong phòng. Nhưng lúc đó, thậm chí một năm sau, nếu bạn cố thuyết phục tôi, tôi vẫn sẽ nói: Không, chúng là thật.

Mục sư Adrian: Đúng. Chúng ta ở dưới người giám hộ và người quản trị cho đến thời điểm Cha đã định là khi chúng ta trưởng thành. Và rồi chúng ta có thể hiểu. Trong sứ điệp này, chúng ta được mời gọi bước vào sự trưởng

thành của nam và nữ, và hiểu được lẽ thật về sự đại dột của trẻ con và những lời dối trá mà chúng ta đã tin về bản tính của Cha chúng ta.

Vậy bây giờ chúng ta hãy đến với tiến trình này. *Nguyện Ước Thời Đại* trang 686.

Ngài đi một khoảng cách khỏi họ—không xa đến nỗi họ không thể thấy và nghe Ngài—và sắp mình xuống đất. Ngài cảm thấy rằng bởi tội lỗi, Ngài đang bị tách khỏi Cha mình. Khoảng cách đó quá rộng, quá đen tối, quá sâu, đến nỗi tâm linh Ngài run sợ trước nó. Trong cơn thống khổ này, Ngài không được sử dụng quyền năng thiêng liêng của mình để thoát khỏi.

Tại sao Ngài không được dùng quyền năng thiêng liêng của mình để thoát khỏi điều này?

Craig: Bởi vì Ngài phải trải qua điều đó vì chúng ta.

Mục sư Adrian: Ngài phải trải qua điều đó vì chúng ta. Điều đó phải được thấy rằng Ngài đã bị nghiền nát vì chúng ta, để chúng ta có thể tin rằng Đức Chúa Trời sẽ tha thứ cho chúng ta.

Khi là con người, Ngài phải chịu những hậu quả của tội lỗi loài người.

Tại sao Ngài phải như vậy? Bởi vì Sa-tan đã nói rằng, mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt—không phải Đức Chúa Trời, mà là Sa-tan.

Khi là con người, Ngài phải chịu cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời đối với sự vi phạm luật pháp. (*Nguyện Ước Thời Đại* 686.3)

Cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời đối với sự vi phạm là gì? Bill đã nhắc đến điều này trước đây.

Phục-truyền Luật-lệ Ký 31:17: “Trong ngày đó, cơn giận của Ta sẽ nổi lên nghịch cùng họ, và Ta cũng sẽ lia bỏ họ...”.

Tại sao Đức Chúa Jêsus lại nói: “Đức Chúa Trời tôi ôi, Đức Chúa Trời tôi ôi, sao Ngài lia bỏ tôi?” Bởi vì chúng ta cần phải nghe những lời đó. Chúng ta cần biết rằng Đức Chúa Trời đã nghiền nát Ngài, để chúng ta có thể loại bỏ “trứng của con rắn” khỏi trong chúng ta, khiến chúng ta phải nôn ra, và tin rằng chúng ta có thể được tha thứ. Đức Chúa Trời đã mang lấy vai trò của một vị thẩm phán. Đức Chúa Jêsus đã mang lấy vị trí của một người bị lia

bỏ— bị Đức Chúa Trời lia bỏ! Chúng ta phải thấy rằng Ngài đã bị Đức Chúa Trời lia bỏ.

“...và Ta sẽ giấu mặt Ta khỏi họ, và họ sẽ bị nuốt chửng”.

Có phải Đức Chúa Jêsus đã bị nuốt chửng trên thập tự giá không? Đúng, Ngài đã như vậy.

“Và nhiều tai họa và hoạn nạn sẽ xảy đến cho họ...”.

Có nhiều tai họa không? Ngài đã bị đòn roi. Ngài đã bị đánh đập. Ngài đã bị tát. Ngài đã bị chế nhạo. Mọi điều ác đều phải đổ dồn lên Ngài trước khi chúng ta tin rằng Đức Chúa Trời sẽ tha thứ cho chúng ta. Thật là bệnh hoạn biết bao? Và thế nhưng Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Đức Chúa Trời sẵn lòng làm điều này để cứu chúng ta trong sự mê lầm của mình. Phải chăng những thuộc tính của Đức Chúa Trời mà trước đây có vẻ đáng sợ giờ đây trở nên đẹp đẽ và hấp dẫn? Phải chăng chúng ta thấy một Người Cha đầy yêu thương đang gặp chúng ta trong tình trạng điên loạn, mê muội của mình, và giúp chúng ta “nôn ra” con rỗng ở bên trong chúng ta? Thật đẹp phải không?

Bill: Và tình yêu của Đấng Christ.

Mục sư Adrian: Tình yêu của Đấng Christ, rằng Ngài đã sẵn lòng.

Bill: Ngài đã cầu xin điều đó.

Mục sư Adrian: Rằng Ngài đang cầu xin Cha Ngài: Xin hãy để Con làm điều này cho con cái của chúng ta. Điều đó có hay không?

Trên Đấng Christ, là Đấng thế mạng và bảo chứng của chúng ta, đã đặt trên Ngài tội lỗi của tất cả chúng ta. Ngài bị kể là kẻ phạm tội, để Ngài có thể cứu chuộc chúng ta khỏi sự kết án của luật pháp.

Bởi vì Sa-tan đã nói rằng, mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt.

Gánh nặng tội lỗi của mọi hậu duệ A-đam đang đè nặng trên lòng Ngài. Con thịnh nộ của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi, sự bày tỏ khùng khiếp về sự không hài lòng của Ngài vì sự gian ác, làm đầy linh hồn Con Ngài với sự kinh hoàng.

Tại sao mọi sự tối tăm lại xuất hiện? Sách Nguyện Ước Thời Đại nói rằng những tia chớp dường như đang đánh vào thập tự giá. (NUTĐ 754.3) Tại

sao? Bởi vì chúng ta phải thấy rằng toàn bộ sự kết án đáng lẽ ở trên chính chúng ta đã được đặt trên một người khác. Đây là cách duy nhất để chúng ta có thể tin rằng mình có thể được giải thoát.

Rhonda: Vậy nên chúng ta phải nhìn thấy sự kết án của Đức Chúa Trời, tưởng rằng đó là từ Đức Chúa Trời.

Mục sư Adrian: Đúng vậy. Bởi vì chúng ta nghĩ rằng đó là điều Đức Chúa Trời nghĩ về chúng ta. Và chúng ta phải thấy điều mà chúng ta tưởng Đức Chúa Trời nghĩ về mình được đặt trên một người khác, trước khi chúng ta có thể tin rằng mình có thể được tha thứ. Đức Chúa Trời đã đi xa biết bao để cứu chúng ta.

Suốt cả cuộc đời mình, Đấng Christ đã công bố cho một thế gian sa ngã tin lành về lòng thương xót của Cha và tình yêu tha thứ của Ngài. Sự cứu rỗi cho kẻ có tội đứng đầu là chủ đề của Ngài. Nhưng giờ đây, với sức nặng khủng khiếp của tội lỗi mà Ngài đang gánh chịu, Ngài không thể nhìn thấy gương mặt hòa giải của Cha.

Ngài không được phép nhìn thấy gương mặt hòa giải của Cha, bởi vì nếu Ngài nhìn thấy, chúng ta sẽ không tin rằng mình có thể được tha thứ. Ngài phải bị cắt lìa. Ngài đã bị cắt lìa vì có chúng ta.

Sự rút lại thánh nhan khỏi Đấng Cứu Thế trong giờ phút đau đớn tột cùng này đã đâm thấu lòng Ngài bằng một nỗi buồn mà loài người không bao giờ có thể hiểu thấu hoàn toàn.

Không phải trong suốt hàng ngàn năm, cũng không phải trong hàng triệu năm của cõi đời đời, chúng ta sẽ không bao giờ hiểu được những gì Đấng Christ đã trải qua. Chúng ta sẽ dành phần còn lại của cõi đời đời để cố gắng hiểu về thập tự giá. Và đó sẽ là một niềm vui biết bao.

Sự đau đớn này lớn đến nỗi nỗi đau thể xác của Ngài hầu như không còn được cảm nhận. (Nguyễn Ước Thời Đại 753.1)

Và hãy nhớ rằng, Ngài cũng đã có một chút đau đớn thể xác!

Đấng Christ đã phải trở nên Đấng thế mạng và bảo chứng của chúng ta. Hãy nhấn mạnh vào chữ “chúng ta”. Không phải của Đức Chúa Trời. Nhưng là Đấng thế mạng của chúng ta, điều mà chính chúng ta đã xác định vì chúng ta ở dưới ảnh hưởng của Sa-tan. Và mỗi người đến với thập tự giá

như một tội nhân, đều đến với thập tự giá với tâm trí của Sa-tan. Bạn không đến với thập tự giá với tâm trí của Đấng Christ. Bạn đến với thập tự giá như một tội nhân dưới sự kiểm soát của chính Sa-tan. Nhưng ngay cả Sa-tan, công lý vẫn kéo đến. Công lý được kéo đến. Ý thức về công lý của bạn kéo bạn đến thập tự giá. Bạn không thể không bị kéo đến đó. “Nếu Ta được treo lên, Ta sẽ kéo mọi người đến cùng Ta”. Đó là sự màu nhiệm của thập tự giá, được bày tỏ một cách đẹp đẽ.

Và đó là phần kết của các trích dẫn. Vậy giờ chúng ta quay lại Dân-số Ký 25. Đấng Christ đã bị giết từ trước khi sáng thế. Vậy chúng ta đọc trong câu một, Dân-số Ký 25:

“Y-so-ra-ên ở tại Si-tim”. (Dân-số Ký 25:1)

Tôi rất thích cách chơi chữ đó trong tiếng Anh. Nghe hay thật, phải không? Thực sự họ đang ở trong một tình trạng rất tệ, đúng không? Nó thật sự hợp với tôi, bạn biết đó... giống như là, nó hoàn hảo vậy?

Lorelle: Có phải loại gỗ mà họ dùng cho [đền thánh] là gỗ si-tim không?

Mục sư Adrian: Gỗ keo. Tên khác của nó [gỗ si-tim] là gỗ keo. Chúng ta chỉ “làm cho nó nghe sang hơn” thôi.

“...và dân sự bắt đầu phạm tội tà dâm với các con gái của Mô-áp”. (Dân-số Ký 25:1)

Bao nhiêu người trong dân Y-so-ra-ên? Rất nhiều người, phải không? Đa số đều đã dính líu vào việc này. Vì vậy khi tai vạ bắt đầu giáng xuống và dân sự bắt đầu chết, thì có một cảm giác lên án trên toàn thể hội chúng. Có một cảm giác như bị khai trừ khỏi Đức Chúa Trời. Vậy khi họ cảm thấy như vậy, Đức Chúa Trời làm thế nào để thuyết phục họ rằng họ có thể được tha thứ? Họ có suy nghĩ rằng mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt, nên nhất định phải có sự trừng phạt cho tội lỗi. Vì vậy khi Đức Chúa Trời phán trong câu 4:

“Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy bắt hết thầy các đầu mục của dân, treo chúng trước mặt Đức Giê-hô-va giữa ánh mặt trời, hầu cho con giận phùng của Đức Giê-hô-va nguôi đi khỏi Y-so-ra-ên”. (Dân-số Ký 25:4)

Tại sao Đức Chúa Trời phải phó những người này ra? Bởi vì đó là cách duy nhất để dân Y-so-ra-ên có thể tin rằng họ có thể được tha thứ. Đức Chúa

Trời sẵn sàng tha thứ cho những người này, nhưng dân Y-so-ra-ên thì không.

Lorelle: Nhưng ngay cả việc treo những người đó lên, vẫn chưa đủ cho đến khi Phi-nê-a làm điều ông đã làm.

Mục sư Adrian: Vậy đó chỉ là bước khởi đầu của tiến trình, phải không? Xử lý các lãnh đạo. Và dĩ nhiên chúng ta biết rằng lý do cho mọi vấn đề ở nước Úc là do các nhà lãnh đạo chính trị của chúng ta, đúng không? Họ chịu trách nhiệm cho mọi điều xấu ở Úc, phải không?

Craig: Mọi điều chúng ta làm. Đúng vậy.

Mục sư Adrian: Mọi điều chúng ta làm, họ chịu trách nhiệm. Treo họ lên!

Craig: Vâng, cho đến khi họ bị loại khỏi quyền lực.

Mục sư Adrian: Vậy thì hãy bỏ phiếu loại họ. Loại bỏ họ đi. Đó chẳng phải là bản chất con người sao: đổ lỗi, đổ lỗi cho lãnh đạo? Làm cho họ phải chịu trách nhiệm. Chúng ta cần một người thay thế. Mọi tội lỗi đều phải bị trừng phạt. Phải có ai đó chết để trả giá cho sự vi phạm của chúng ta.

Evelyn: Trong các vụ cháy rừng ở bang Victoria, Úc, người nữ lãnh đạo đội cứu hỏa đã bị chỉ trích dữ dội chỉ vì bà là người lãnh đạo.

Mục sư Adrian: Đúng vậy, tất cả tội lỗi của nước Úc đã dẫn đến những trận cháy này, và đột nhiên người lãnh đạo đội cứu hỏa lại phải chịu trách nhiệm cho mọi thứ! Thật vô lý!

Craig: Cô ấy được mong đợi là phải cứu chúng ta.

Mục sư Adrian: Cô ấy được mong đợi là phải cứu chúng ta. Vì vậy bạn phải đóng đinh người lãnh đạo để có được sự chuộc tội. Bạn phải đổ lỗi cho người khác. Đó là điều xảy ra.

Vì vậy, những người này phải được dâng lên. Nhưng khi Xim-ri bước vào, ông ta say rượu, ông ta bước vào. Và điều khá thú vị là, tôi đã nói điều này trước đây, tên Xim-ri có nghĩa là “âm nhạc”, và tên Cốt-bi, người phụ nữ, có nghĩa là “giả dối”, “âm nhạc giả”. Vì vậy ông ta bước vào như đang nhảy múa với âm nhạc trên vai, và ông ta đang chơi Def Leppard hay AC/DC khi bước vào – âm nhạc giả. Ông ta đang chơi nhạc, hoàn toàn say xỉn. Và tất cả

mọi người nói: “Đây rồi. Đây rồi! Chúng ta có thể đặt tất cả tội lỗi của mình lên người này, và chúng ta sẽ được giải thoát khỏi tội lỗi và sự mặc cảm của mình, và mọi thứ sẽ được cất khỏi chúng ta. Chúng ta đã tìm được một người thay thế. Một người tiêu biểu cho điều ác và tội lỗi, và chúng ta có thể trút bỏ và đặt tất cả lên người đó”. Vì vậy, dĩ nhiên Phi-nê-a lấy giáo đâm xuyên qua họ, và dân sự nói: “Được rồi, giờ thì ổn rồi”. Vì vậy Đức Chúa Trời ngừng tai vạ, bởi vì bây giờ họ tin rằng mọi thứ đã ổn. Nhưng cách duy nhất để họ có thể tin rằng mọi thứ đã ổn là mọi tội lỗi phải bị trừng phạt. Và Xim-ri trở thành đại diện, theo nghĩa tiêu cực, ông ta trở thành một trong những tên trộm trên thập tự giá bên cạnh Đấng Christ. Bởi vì, như chúng ta đã nói hôm qua, điều đó không chỉ là cho sự chuộc tội. Không chỉ người có tội phải chết, mà người vô tội cũng phải chết. Và hãy nhớ chúng ta đã nói hôm qua, vì A-đam ban đầu đã nói: “Ngài! Người nữ mà Ngài đã ban cho tôi!” Đức Chúa Trời là vô tội trong thân vị của Đức Chúa Jê-sus, còn người nữ là có tội. Vì vậy người có tội phải chết và người vô tội cũng phải chết.

Được rồi. Vậy Phi-nê-a được ban cho điều gì? Ông được ban cho chức tế lễ đòi đòi. Ai là Đấng có chức tế lễ đòi đòi? Đấng Christ. Vì vậy trong trường hợp của Phi-nê-a, ông giết người khác và khiến họ trở thành nạn nhân. Và rồi, bởi vì ông chấm dứt tai vạ, ông được nâng lên thành chức tế lễ đòi đòi. Và dân sự nói: “Đúng, ông là thầy tế lễ của chúng tôi. Ông đã chấm dứt tai vạ. Ông đã cứu chúng tôi”. Nhưng chẳng phải đó cũng là cách Cơ Đốc giáo nhìn về Đấng Christ sao? Con thịnh nộ của Đức Chúa Trời đã giáng xuống trên Con Ngài. Chính Ngài đã gánh lấy điều đó. Rồi Ngài được sống lại từ kẻ chết. Hãy ban cho Ngài chức tế lễ đòi đòi. Hãy làm cho Ngài trở thành Đấng cầu thay giữa chúng ta.

Vì vậy, trong câu chuyện của sách Dân-số Ký đoạn 25, chúng ta thấy toàn bộ tiến trình của thuyết chuộc tội thay hình phạt. Toàn bộ tiến trình suy nghĩ của con người được bộc lộ trong câu chuyện này. Đức Chúa Trời đối xử với con người như một vị quan tòa, tạm gác lại những phẩm chất đầy yêu thương của một người Cha. Và như chúng ta đã nói, điều đó được chép gì? Câu 13:

“Người sẽ được chức đó, và dòng dõi người sau người cũng vậy, tức là giao ước về chức tế lễ đời đời; bởi vì người đã sốt sắng vì Đức Chúa Trời mình, và đã làm lễ chuộc tội cho dân Y-so-ra-ên”. (Dân-số Ký 25:13)

Cách duy nhất để dân Y-so-ra-ên có thể tin rằng họ được tha thứ là phải có một người đại diện chết thay cho họ. Và Phi-nê-a, với tư cách là thầy tế lễ, là người trung gian, ông đã làm trung gian cho sự bình an này bằng cách hy sinh Xim-ri và Cốt-bi. Và họ bị tiêu diệt, và sự bình an trở lại với Y-so-ra-ên.

Nhưng vẫn chưa đủ. Và phần đối ứng với Dân-số Ký 25 là Dân-số Ký 31. Và điều gì xảy ra trong Dân-số Ký 31? Bởi vì ai là người khởi xướng toàn bộ sự việc này? Ai đã mời họ đến bữa tiệc đó? Ba-la-am đã mời họ, cùng với dân Ma-đi-an. Vì vậy họ phải giết dân Ma-đi-an. Tôi sẽ không đọc toàn bộ câu chuyện bây giờ, bạn có thể đọc sau. Nhưng không chỉ người có tội phải chịu hình phạt—họ giết tất cả đàn ông; rồi họ trở về và nói: “Được rồi, chúng tôi đã làm xong việc. Chúng tôi đã giải quyết xong dân Ma-đi-an”. Khi họ trở về, Môi-se rất tức giận. Và ông nói: tại sao các ngươi lại để phụ nữ sống? Rồi ông nói: “Hãy giết tất cả những người nữ đã từng biết đàn ông”. Và về cơ bản, nếu tất cả đàn ông đã chết và tất cả những người nữ đã từng biết đàn ông cũng chết, thì các ngươi sẽ làm gì với những người nữ chưa từng biết đàn ông? Thì giữ họ lại cho mình, phải không? Thật “tuyệt vời”. Rồi ông nói: “Hãy giết tất cả các bé trai”. Những đứa trẻ đó có tội không? Chúng là vô tội. Vì vậy, các bé trai của Ma-đi-an trở thành đại diện cho Đấng Christ trên thập tự giá. Phải không? Và dù họ là con cháu, đúng là họ có bốn thế hệ tội lỗi, như tôi đã nói hôm qua. Nhưng xét một cách tương đối...nói một cách công bằng, họ đã đóng vai trò gì trong việc dụ dỗ Y-so-ra-ên? Không có gì cả. Hoàn toàn không. Họ không liên quan gì đến việc đó. Họ hoàn toàn vô tội đối với tội lỗi này, vậy mà họ vẫn bị xử tử. Vì vậy, trong cái chết của các lãnh đạo Y-so-ra-ên, của Xim-ri và Cốt-bi, trong cái chết của những người đàn ông Ma-đi-an, và những người phụ nữ đã từng biết đàn ông, bạn có hai tên trộm ở hai bên thập tự giá, và ở giữa là những đứa trẻ Ma-đi-an, những người vô tội. Và điều này hoàn tất sự chuộc tội. Và bây giờ Y-so-ra-ên cảm thấy thỏa mãn rằng Đức Chúa Trời sẽ tha thứ cho họ.

Bạn có thấy điều đó theo góc nhìn này không? Bạn có thấy vấn đề về sự chuộc tội và cách con người cần sự hiểu biết này không? Và rằng Đức Chúa

Trời bị “buộc” phải, mỗi khi Ngài cho phép ai đó chết. Đức Chúa Trời, bởi vì Ngài phán: “Ta không muốn của lễ và sinh tế. Ta không muốn điều này, nhưng các ngươi lại muốn”. Không có sự đổ huyết thì không có sự tha tội. Đây là điều Sa-tan nói, và loài người đã chấp nhận điều này. Và Đức Chúa Trời phải gặp chúng ta tại chỗ chúng ta đang đứng, và ban cho chúng ta điều chúng ta tin, để chúng ta có thể tin rằng Ngài sẽ tha thứ cho chúng ta.

Còn những thiên sứ ban đầu đã đi theo Sa-tan trên thiên đàng thì sao? (Rồi sau đó quay trở lại). 16% đã đi theo Sa-tan và tin nó. Ai phải chết cho họ? Không ai cả! Bởi vì họ chỉ đơn giản tin Đức Chúa Trời. Họ “nói với vàng đá”. Không có vàng đá nào phải bị đánh. Họ chỉ cần nói với vàng đá, và họ được tha thứ cho những gì họ đã làm.

Vì vậy, tôi hy vọng chúng ta đã được “xức thuốc mắt”, để thấy rằng vấn đề của sự chuộc tội và điều con người tin—hòa hợp với Sa-tan—giải thích tại sao những người này phải chết. **Sự màu nhiệm của thập tự giá giải thích mọi màu nhiệm khác, mọi câu chuyện trong Cựu Ước. Bởi vì mỗi khi bạo lực xảy ra và con người chết, đó là vì một hình thức chuộc tội nào đó được yêu cầu, và con người cần sự chuộc tội này.** Chúng ta thấy điều này, như đã nói hôm qua, trong cái chết của các con đầu lòng tại Ai Cập. Tôi nghĩ hôm qua tôi có nhắc đến điều này—hay chỉ nói lúc ăn? Tôi nghĩ tôi đã nói trong bài giảng hôm qua, tôi sẽ nhắc lại: cái chết của các con đầu lòng tại Ai Cập là điều duy nhất khiến Pha-ra-ôn, người đại diện cho Sa-tan, thả dân Y-so-ra-ên ra. Điều duy nhất giải phóng chúng ta khỏi sự nô lệ của Sa-tan là cái chết của con đầu long bởi vì đó là điều đã được “lập trình” trong bản chất của chúng ta. Đó là điều chúng ta hiểu. Pha-ra-ôn, đang ở vị trí cao, bước xuống khỏi ngai mình. Ông bị thu hút đến với thập tự giá, và cúi mình tôn kính trước thập tự giá, qua cái chết của chính con trai mình, cũng như cái chết của tất cả các con đầu lòng tại Ai Cập. Và như chúng ta đã nói hôm qua, người lớn thì rõ ràng có tội, còn trẻ em thì vô tội. Cái chết của cả người có tội và người vô tội là điều cần thiết để giải phóng tâm trí con người khỏi sự kiểm soát của Sa-tan, và để tin rằng bạn có thể được tha thứ. Điều đó có đẹp không?

...Vậy quay lại nguyên tắc về sự chuộc tội, đặc biệt là hai câu chuyện cuối cùng đó đã làm tôi rất trăn trở. Từ “chuộc tội” xuất hiện trong cả hai câu

chuyện đó. Cả hai đều là những câu chuyện về sự chuộc tội và cách con người cảm thấy thỏa mãn thông qua cái chết của một người thay thế. Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời phải cho phép những điều này xảy ra, để chúng ta có thể tin rằng mình có thể được tha thứ. Được rồi. Chúng ta cầu nguyện nhé?

Lạy Cha, chúng con cảm tạ Ngài về “thuốc xức mắt”. Ngài đã phán rằng Hội Thánh Lao-đi-xê cần thuốc xức mắt. Con cầu xin rằng những người đang nghe và những người sẽ nghe, có thể nhận ra trong những tư tưởng này một chìa khóa để mở ra sự hiểu biết về bạo lực—phần lớn sự bạo lực—trong Cựu Ước. Lạy Chúa, xin giúp chúng con liên tục được giải thoát khỏi nhu cầu lên án, cả đối với chính mình và đối với người khác. Chúng con cảm tạ Ngài rằng qua thập tự giá của Đấng Christ, Ngài đã gặp chúng con trong tình trạng méo mó của mình, và Ngài đã mở ra một cánh cửa trong tâm trí chúng con để tin rằng chúng con có thể được tha thứ theo chính cách hiểu của mình. Cảm tạ Ngài vì tất cả những gì Ngài đã trải qua. Và lạy Đức Chúa Jêsus, cảm tạ Ngài vì Ngài đã sẵn lòng làm điều này cho chúng con, trải qua nỗi kinh hoàng không thể diễn tả, chỉ để chúng con có thể tin rằng Ngài sẽ tha thứ cho chúng con. Hôm nay chúng con muốn nắm lấy điều này, tin và biết rằng nơi Ngài không hề có bóng tối nào cả—Ngài chỉ là ánh sáng và chỉ có ánh sáng mà thôi. Chúng con cảm tạ Ngài trong danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

SỰ MẪU NHIỆM CỦA THẬP TỰ GIÁ

Có thể nào con người, trong tình trạng sa ngã của mình, đã hoàn toàn hiểu sai về thập tự giá? Phải chăng chúng ta đã bị che mờ trước ý nghĩa thật sự của nó?

Có phải chính sự công bình của Đức Chúa Trời đòi hỏi sự chết—Đấng là nguồn của sự sống? Một nguồn suối có thể nào vừa tuôn ra nước ngọt lẫn nước đắng sao?

Chẳng phải tiên tri Ê-sai đã nói rằng loài người chối bỏ Đấng Christ, nhưng lại cho rằng Ngài bị Đức Chúa Trời đánh phạt và làm cho khốn khổ sao?

Phần trình bày này mời bạn nhìn mọi sự từ một góc nhìn khác—một góc nhìn bày tỏ Cha Thiên Thượng của chúng ta với tình yêu sâu nhiệm khôn dò, đến mức khiến thập tự giá thật sự kéo mọi người đến với Đấng Christ, và từ Đấng Christ đến với Đức Chúa Cha.